

„Tvoj svēt mi je vsekdar drag“ — je odgovoril Henrik.

Stopili so k oknu in gledali vedno bolj naraščajočo množico na trgu in gledali z rastočo napetostjo vstoličenje novega nadkneza. Knezovič Henrik je vztrepetaval kakor ob vodi javor, če ga začne mikastiti nevihta. Bralo se mu je na obrazu, kako silno ga peče vmeščevanje tujca na vele-

del prestol, jaz in Godimir bodeva pa stala ob tvoji strani kot praporščaka tvoja. A sedaj bode treba iti pred knežji sodnji stol. Čuj, Gnev se je že vzdignil . . . Že je poslal po nas . . . Le pogum, tovariš Godimir, in ti, bodoči moj gospodar!“ — —

„Nadknez“, se je oglasil posadnik Gnev, ko so njegovi vojniki pripeljali prijeto trojico pred sodnji stol, „to so zločinci, zoper

MLADOST.

J. VAVPOTIČ.

slavni bodriški prestol. Gojnik je uganil njegove misli, pa ga je tolažil: „Vem, kaj se godi v tvojem srcu. Misliš si: Zakaj ne vmeščujejo Bodriči mojega brata Budivoja ali pa mene? Toda knezovič, le pogum; dokler drevo stoji, lahko še vedno zeleni. Sreče kolo se obrača. Če Bog da, bodeš še ti enkrat sedel na tem knežjem prestolu. V duhu že vidim ta dan, ko bodeš zase-

katere dvigam obtožbo; ubijalci so in veleizdajalci.“

„Gnev, posadnik velegrajski“, je resno izpregovoril nadknez, „hudo obtožbo dvigaš zoper to trojico. Razloži nam natančneje vso stvar.“

„Ta trojica je sedela snoči v gostilni pri Vratku, pred mestnimi vratmi. Tja je prišel tudi moj sin Vojan v spremstvu štirih mlad-